

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det var sådan set en kommentar til, om der skulle være en uenighed mellem ministeren og den konservative ordfører. Jeg ved ikke, om det ligefrem beroliger den radikale ordfører, at jeg kan sige, at det er der ikke. Men vi synes, og det er klart Det Konservative Folkepartis holdning, at forældreansvaret er et kernepunkt i den her diskussion. Så jeg ved ikke, om det er til beroligelse, men jeg kan i hvert fald afkræfte, at der skulle være en uenighed mellem ministeren og den konservative ordfører om det her spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg synes stadig væk, at jeg hørte en vis forskellig nuance i det, som ministeren sagde, og i det, som den konservative ordfører siger. Jeg hørte i hvert fald ikke ministeren på samme vis betone forældreansvaret. Ikke at jeg underkender, at ministeren med sikkerhed mener, at forældrenes ansvar er stort, og det er vi jo enige med ministeren i. For som jeg sagde tidligere: Hvis forældre ikke sørger for, at deres børn får noget mad, er det faktisk tvangsfjernelsesgrund.

Man kan altid diskutere kvaliteten af den mad, som forældrene giver, og det kan jo være, at der er nogle forældre, som simpelt hen ikke ved, hvad der er sund mad. Så jeg må stadig væk sige, at jeg synes, jeg føler mig tryk ved det, som den konservative minister har fremført, og jeg vil stadig væk vælge at støtte mig op ad den.

Kl. 13.35

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Dermed siger jeg tak til ordføreren og beder næste ordfører, hr. Poul Henrik Hedeboe, komme på talerstolen.

Poul Henrik Hedeboe (SF):

I den bedste af alle verdener fungerer tingene frivilligt efter de bedste normer. Forældrene er ansvarlige, kommunerne er ansvarlige, skolerne er ansvarlige, børnene får ordentlig mad, de præster koncentration i timerne, og de bliver sunde. De lærer i skolen at blive sunde og fortsætte det, når de bliver voksne, og at opdrage deres børn til det osv. Det er den smukke og ideelle verden. Det er desværre ikke helt den verden, vi har, og når vi nu ikke helt har den verden, bliver vi nødt til at gøre nogle ting for at nærme os den.

Forslaget, vi ser på fra Enhedslisten – Enhedslisten skal have tak for at have fremsat det – er et ikke særlig ambitiøst forslag, men det er også beskrevet, at det er et udtryk for den virkelighed, der er, nemlig at det rigtig ambitiøse forslag kan vi ikke komme igennem med, og så må vi finde nogle andre måder.

I SF vil vi ikke have nogen problemer med at sige ja til det her, for vi har taget økonomisk højde for, at der faktisk bør gøres meget mere, end det her forslag lægger op til. Vores vej til at få sund mad i skolerne er den effekt, der ligger i, at børnene også lærer sunde spisevaner, at vi får colautomaterne væk fra skolerne, så det ikke er det, de lærer. Vejen til det går først ad frivillighedens vej, for det er den bedste måde, men vi er også klar over, at det ikke fungerer alle steder, og så skal vi i gang med forslag a la det her.

Vi var med på at sige, at det er et grundgode i et samfund som vores, at der er gratis skolemad, gratis institutionsmad til alle, sådan at vi ikke måler rig og fattig på det. I vores samfund er det rigtig godt, at det er sådan. Når vi så ikke kan få det, er det, at vi skal til at prøve sådan nogle ting her.

Vi går fuldt og helt ind for forslaget. Vi ved også, at vi står over for en tid, hvor kommunerne er i strukturomlægning og har det svært. Så i den kommende tid – skal vi sige mere end den periode, vi har været igennem – vil man kigge på: Hvad skal kronerne bruges til?

Jeg hørte, at ministeren snakkede om, at der ville være lånemuligheder, men jeg hørte ikke, at der ville være specielle lånemuligheder til det her område. Hvis ikke der er øremærkede lånemuligheder, vil det komme ind i den helt almindelige prioritering: Er det ældreboliger? Er det hospitaler, nej, hospitaler er ikke kommunernes, men er det sundhedsordninger? Er det veje? Hvad er det, de lånemuligheder og penge, der ligger, skal gå til? Så jeg vil efterlyse, at der var øremærkning på de lånemuligheder, der lå, hvis det – det fornemmer jeg – er det længste, ministeren kan gå.

Vi går meget ind for det her og vil også være parat til at sige: Kan vi finde et eller andet sted, hvor vi kan få et flertal, som bare er lidt mere ambitiøst end den eksisterende politik, for så er vi med på det? Vi har nogle ideer om, at vi skal kunne gå meget længere, men vi er også parat til at sige, at det er realpolitik. Det her forslag er et udtryk for realpolitik. Hvor meget kan vi opnå? Vi er parat til at opnå hver en millimeter, vi kan få på det område her.